

HOPHNI & PHINEES,

SIVE

Impietas Sacerdotum publicæ impietatis causa.

CONCIO

HABITA IN

TEMPLO B. *MARIAE*

PRO

GRADU S. T. B.

JUL. 19. 1729.

A JOANNE BURTON S. T. B.

C. C. C. OXON. Soc.

O X O N I Æ,

E THEATRO SHELDONIANO, MDCCXXIX.

Impensis Viduæ FLETCHER.

Proft. ven. apud J. Knapton, C. Revintæ Bibliopol. in Cantabrig.
rio Paulino, & C. King in Aul. Westmonafter. & C. Druce
Cantabrig.

Imprimatur,

GUIL. DOBSON

(Pro-Vice-Can. Oxon.)

Aug. 12. 1729.

REVERENDO VIRO

Henrico Godolphin

S. T. P.

ECCLESIAE CATHEDRALIS *PAULINAE*

RESIDENTIARIO,

COLLEGII *ETONENSIS*

PRÆPOSITO.

CONCIONIS hujusce Argu-
mentum admonuit ut hominis
Clerici nomen præscriberem, &
quidem Illius, qui debita pieta-
tis Sacerdotalis, quæ descripsimus, officia
Exemplo commendat.

Puderet profecto hominis Ecclesiastici titulos numerare, nisi iidem simul extarent totidem meritorum testimonia: & ingrata foret Fortunarum commemoratio, nisi quæ secum adjuncta traheret & Virtutum præconia.

At vero in excelso loco Pauperioris Cleri meminisse & misereri; in Illius subsidium sua Ecclesiæ beneficia quodammodo redonare: Dignitatem amplissimam eadem, qua ornaverat, animi Magnitudine deponere: hæc qui fecerit singularis Auctor documenti, sive illinc Pietatis munificæ, sive hinc Abstinentiæ, vel Amicitiae spectetur laus, non ego eum cum summis hujusce sæculi viris Cathedralibus comparo, sed sanctioribus temporum primævorum Patribus simillimum judico.

Beatus ille, qui vita potest priore ita frui, ut cum gaudio prospiciat futuram!

Cui autem unice debetur virtutum tantarum honos --- Illum agnoscent aliquando & posteri, ad quos, sive munificentiae

centiæ fructus, siue exempli fama perve-
nerit.

Veniam interea dabis officiosæ huic am-
bitioni, quæ Tuum, Vir Reverende, in
Republica, in Ecclesia cum gloria jamdiu
versatum, nomen gestit celebrare. Liceat
admirari placidum illum honoratæ fene-
stræ decursum, qui semper aliquid ap-
portat novi quod addat laudibus.

Felicitas tanta gratulationes nostras po-
stulat, non desiderat vota, nisi ea quæ af-
ferrent diuturnitatem.

Et mihi quidem tempus jam obtigit lon-
ge gratissimum, quo extare posset aliquod
meæ erga Te observantiæ testimonium.
Huic adeo qualicunque opusculo benigne,
uti spero, favebis, perinde ac scribentis
consilio: ut Eruditorum judicia minus
adversa experiatur quod prodit Patroci-
nio commendatum Tuo: vel, siquid for-
san inde periculi, hinc saltem accedat ali-
quid præsidii & honoris.

Me

Me certe laboris illius suscepti nunquam poenitebit, quem aut Lectori aliquatenus profuisse, aut Tibi placuisse intellexerim

Omni

Honoris

& Gratitudeinis

Officio Devinctissimus

JOANNES BURTON.

Clerico Lectori

S.

CONCIONEM hancce, animo certe erga Ecclesiam bene-
volo à me conscriptam, eodem & tibi perlegendam liceat
commendare. Vides multiformis nequitiae, qua gravior fere
nulla à Sacerdotibus perpetrari potuit, exemplum detestabi-
le: verum illius, quanta quanta per se fuerit, Atrocitatem impensius
exaggeravit damnosa peccantium Auctoritas, quaque inde ad populum
transit, inexpiabilis mali contagio. Ideo puerorum peccatum fuit
grande nimis, quia retrahebant homines à Sacrificio Domini.

En vero, quod tibi usui fiet, documentum! Ita isthac ad te per-
tinere puta, ut id in te verearis admittere, quod in alio videris, Deo
iudice, damnatum. Utcunque enim diversi reperiantur cultus Divini
Ritus temporibus diversis instituti, at semper est Deus idem colendus,
eadem semper Religionis promovendae cura; adeoque Ministerii Sacer-
dotalis semper idem Finis. Scias ergo Sacerdotum omnium, quotquot,
per vitae nefariae dedecus, impietatis publicae auctores extiterint, pec-
catum fore semper coram Domino grande nimis.

Si quæras quo jure ad Christianum nomen transferri possit hæc
censura, en tibi Pontificiorum causam exhibui, cum profanis Sacer-
dotum Israeliticorum moribus criminum cognatione quadam conjun-
ctam. Absit tamen ut ad Clerum Universum transferendam esse existi-
mem. Inter enim corruptelarum totidem immanitatem credo apud
ipso, sicubi uspiam, sinceræ pietatis exempla conspici: & quaecunque
fuerit venalium sacrificulorum Cathedralium infamia, meliorem tamen
esse Sacerdotum Paræcialium causam. Imo Concilium istud Tridenti-
num, utcunque impios, quoad Doctrinam, errores confirmaverit, at de
morum reformatione exigenda auspiciatus consuluit: ut qui de dogma-
tum veritate judicare aut recte non poterant, aut libere non audebant,
iis saltem ad vitam bene dirigendam non deesset pii Sacerdotis exem-
plum. Fuit quidem illud præclare constitutum. Fas erat nobis hac in
parte & ab hoste doceri. --- Piget profecto meminisse malignæ istius
laudis

laudis, quam ab Archiepiscopo illo Spalatensi Ecclesie nostrae tribui accepimus, Nihil non, inquit, ibi Reformatum video, præter Mores.

Cleri Anglicani causam quod attinet, facile mecum senties esse illam à Sacerdotum Israeliticorum & Pontificiorum causa longe diversam. Non ea sane est Illius conditio, ut possit eodem prorsus modo peccare: non tam opima beneficiorum dotatio, ut Laicis invidiam movere debeat: non ea superbia, non auctoritas, ut vel audeat, vel impune possit alienum jus invadere: imo satis habet, si suum absque damno tueri valeat; imo vero tantum abest ab Ecclesiastica Tyrannidis suspicione, ut Reverentiam sibi divino jure debitam sine offensione nequeat vendicare.

Veruntamen, si quis nostrum in rerum sacrarum administratione aliquid profanum, vel in doctrina hereticum admiserit, si quis eo solum animo rem Ecclesiasticam capesserit, ut Ambitioni, Avaritiæ, Luxuria inserviat, & Paræciæ curam gerat plane nullam, nisi quæ in Decimis severius exigendis conspicitur, si quis demum quoquo modo ita turpiter peccaverit, ut suam hominibus impiis impietatem confirmaverit, imo & pios indignantes & quasi invitos à cultu Divino retraxerit, ad illum procul dubio censura, quam memoravimus, ratio pertinet, ad illum nempe infamem sacri muneris proditorem, nefarium violatæ Religionis hostem, atque adeo sceleris non privati modo, sed etiam publici supplicia luiturum.

Quid ergo prius potiusve agendum habes, quàm ut id disciplina sedulo excolas, quod te opprobrii omnis immunem præstiterit; quod insuper Religionem Populo, Te cariorem Deo commendaverit. Est sane dignissima hac materies quæ hominis Clerici cogitationes exerceat; nostras de ea qualescunque tibi legendas exhibeo. Quæ scripsi, ita tibi placere volo, ut etiam profint.

1 Reg. II. 17.

*Erat ergo peccatum Puerorum grande nimis
coram Domino; quia retrahebant Homines
a sacrificio Domini.*

SACRA passim Historia Jehovah nobis
exhibet iratum honoris læsi vindicem: eo
nimirum consilio, ut, quæcunque ad ipsum
auctorem propiori jure pertinent, ea ad-
moniti cautius & reverentius administre-
mus, cum impune violari non posse videamus.

Cum autem ex instituto Divino tam ad Personas
quam Res transeat derivata sanctitas, si, quorum
ministerium promoveri & ornari debuit, Religio eo-
rundem per nequitiam aliquid detrimenti accepe-
rit, quid aliud expectandum fuerit, quam, quod
cum tantâ exaggerati sceleris atrocitate Dei pari-
ter Ultoris ingravesceret indignatio? Inde adeo
Sacerdotum crimina ubique severius notata com-
perimus, & gravissimo violati Numinis judicio
damnata; ut, quorum mores non poterant, eorum
saltem supplicia gloriam divinam illustrarent.

*Si, in causis civilibus, contra Proximum quis de-
liquerit, crimen judicabit Magistratus; & cogno-
scendi, forsan & ignoscendi dabitur locus: At ve-
ro, in re sacra, contra Jehovah si quis peccaverit,*

quenam restat aut deprecatio pœnæ, aut expiatio sceleris? Sacerdote profano in conspectu Jehovæ nihil planè detestabilius; nihil populo, ad quem propagatur impietatis contagio, perniciosius. Et illud quidem, cætera si deessent argumenta, abunde docet isthoc, quod verbis modo recitatis continetur. *Hophni & Phinees* omnes omnium immanitates inaudito nequitiae cumulationis exemplo superârunt.

Erat ergo peccatum Puerorum grande nimis coram Domino, quia retrahabant Homines à sacrificio Domini.

Verbis hisce afferitur Peccati Sacerdotalis atrocitas, --- *erat peccatum grande nimis coram Domino*; --- dein, qui inde subsequebatur, Religionis institutæ contemptus; --- *retrahabant Homines à sacrificio Domini.*

Erit itaque mihi

I. Explicanda peccati, quod hic memoratur, magnitudo.

II. Generalis assertio probanda; quod personalia Sacerdotum peccata secum unà trahunt officii Sacerdotalis & Religionis contemptum; --- unde

III. Constabit quam Sacerdoti necessaria sit, ad religionem promovendam, tum in moribus privatis probitas, tum in publico ministerio pietas.

Magnitudinem peccati quod attinet, eam fanè in genere & breviter descriptam exhibet comma 12um. --- *Filii autem Heli fuerunt Filii Belial*: --- *ignorabant Jehovaham*. Quid aliud video quam
omni-

omnigeni ferè dedecoris compendium? Ministros Jehovah! Sed eosdem *Filios Belial!* quos oportuit Divinae Legis consultissimos esse, & observantissimos, ii prorsus *ignorabant Jehovah!* Quid aut Deo magis odiosum quam officii sacerdotalis inquinata sanctitas? Quid porro ad *Homines à sacrificio Domini retrahendos* efficacius, quam publicum isthoc impunitæ libidinis & contemptæ Religionis exemplum; cum, quorum ministerio Deum sibi propitium reddi posse sperabant, eorundem sceleribus indies ad iram provocari animadvertent?

Si qua porro circumstantiarum momenta valeant, exinde video sacerdotum flagitiis amplius quiddam atrocitatis accedere.

Quales enim viros peccasse comperimus? non gregarios, de infimo Levitarum ordine, sacrificulos, sed magni nominis sacerdotes; sed filios *Israelitici* Judicis Ejusdem & Pontificis, supremi Magistratûs, tum Civilis tum Ecclesiastici, & quidem Viri, (nisi quod nimia erga Ipsos lenitate peccaverit) Sanctissimi.

Ipsa in excelfo collocata Dignitas debuerat saltem illos omnimodæ turpitudinis immunes præstisse; siquidem cum honoris contaminati amplitudine insignior quoque infamia comes accreverit.

Quid isthoc erat audaciæ, quod neque ^b Auctoritas paterna coercere, neque consilium flectere potuerat? & illud tantæ pietatis domesticum exemplar quid aliud effecit, quàm ut degenerum Filio-

(a) C. 4. v. 18. (b) C. 2. 24.

rum, quibus continuo impietatem frustra exprobraverat, inexpiabilis nequitiae immanitatem illustraret?

Imo vero Ipfi, cum, in rebus plerisque tum Civilibus tum Ecclesiasticis administrandis, Patris, praesentio jam emeriti, vices gererent, in Ecclesia, in Republica Principes viri eminebant: ita ut in Ipsos Auctores publica recidat impietas; imo, ut Auctoritatis abusu & exemplo videantur, prope dixerim, infinite peccasse, populi etiam, quem corruperant, pœnas luituri.

At vero tantæ impietatis exemplum in eâ Republica extitisse, cui immediatè praesidebat Legislator Deus, toties sese non frustra praesentem tremendo miraculorum indicio testatus; potuisse in Theocratiâ tantum sceleris perpetrari, quis non isthoc planè indignabundus miretur, & tantum non incredulus oderit?

De circumstantiis hæc breviter notata funto.

De Peccati vero, cui unice subjungitur hæc Historici sacri censura, *qualitate* si quærat quispiam, & *quali* in re fuerat admissum; sciat illos in re momenti gravissimi, in ipso ^b *Sacerdotali ministerio*, & quidem ita peccavisse, ut Legis, non *cereemonialis* modo, verum etiam *moralis* præcepta violaverint.

Utriusque sane idem est & Auctor & Vindex Deus: sed, pro utriusque ratione diversâ, Illius violationem, pœnâ longe severiori, quam Hujus, reprimendam judicavit. Cujus rei causas si quæ-

(a) Vide Joseph. Antiq. Jud. l. 5. (b) V. 13.

rat quispiam, de utrisque hæc mecum unà cognoscat.

Legis quidem *moralis*, quæ in illâ immutabili & æternâ rerum mutuâ inter se habitudine fundatur, Auctoritatem ipsa per se Ratio luculenter astruit; ideoque minùs desideratur Legislatoris usque repetita confirmatio; cum, qui in hac parte peccaverit, Rationi ipsi bellum indixisse videatur. At vero Legis *ceremonialis* longe dispar causa; Illius necessitatem, quæ præcipue in Dei imperantis voluntate positiva fundatur, cum ipsa per se ratio non evincat, idcirco sapientiæ Divinæ consentaneum videtur renovati aliquando testimonii auctoritate stabilire; &, nequis forte, ut rem plane adiaphoram, aut imprudenter negligeret, aut protervè contemneret, sæpius interpositis pænarum miraculis vindicare; proinde, utcunque apud sacros scriptores legis *moralis* impune violatæ foedissima passim occurrant exempla, at Religionis promovendæ causa postulavit, ut, cujus necessitatem res ipsa non suggereret, illius observantia aliunde inculcaretur, atque adeo Legis *ceremonialis* reverentiam incuterent nova terrorum documenta, & sanctiones, quasi à Deo Vindice denuo promulgatæ.

Hi vero sacerdotes nequissimi ita *ignorabant* ^a *Jehovam*, ut *Leviticæ* Legis præcepta aut ultro nescirent, aut contemnerent; nec pænarum, quarum impressa adhuc extabant vestigia, exemplis admoniti caverent, imo denique Jehovam ita non

(a) Conf. v. 13. &c. cum *Lev. c. 3. & 7.*

agnoscerent Legislatorem, ut nec reformidarent Ultorem.

Ut vero in *quantum* peccaverint facilius intelligi possit, pauca quædam, quæ de sacrificiis Lex *Levitica* præceperat, non abs re fuerit annotare.

Et Illa quidem pro diversis causis instituebantur diversa; sed ad tria potissimum genera revocari possunt omnia.

Aut enim unice in honorem Dei offerebantur, ^aut *Holocausa*; quibus nullum extitit antiquius, nullum pietatis publicæ aut privatæ monumentum magnificentius.

^bAut, pœnam peccatis debitam, deprecandi causâ, ut sacrificium *Piaculare*: per quod humana imbecillitas & pœnitentia, divina vero agnoscitur justitia & misericordia.

Aut denique, quod nostram ad rem potissimum spectat, sacrificium ^c*pacificum*; & illud quidem aut *εὐχριστόν*, aut *εὐχαριστόν*, prout beneficia prospicit impetranda, aut respicit impetrata.

Prioris generis victima, cum, in rerum omnium Conditoris, Servatoris, Dominique gloriam unice fuerit instituta, in integrum omnis ita Deo devotetur, ut nulla populo, nulla sacerdoti comedenda cedat pars: tota flammis absumpta, ^din odorem suavitatis ascendit.

Victima *piacularis*, cum is, à quo offertur, piaculi reus apud Deum habeatur, & proinde sacro convivio plane indignus, aut omni ex ^eparte debetur Deo, aut partim etiam ^fSacerdoti. Deo

(a) Lev. c. 1. (b) Lev. c. 4. & 5. (c) Lev. c. 3. (d) Lev. c. 1. 9. (e) Lev. c. 4. 12. & c. 6. 30. (f) Num. 18. 9, 10. Lev. 6. 26.

quidem ^aadeps omnis, pro more adolendus, reliqua Sacerdoti.

At vero Victimæ *pacifica*, cum, supplicationis aut gratulationis nomine oblata, Numen adhibeat propitium, & inter Deum, Sacerdotem, Populumque foederatæ cujusdam amicitiae, & quasi hospitii sit pignus & argumentum, ideo Omnibus diviso jure tribuitur. ^b Adeps omnis, primitiarum instar, Deo; ^c Sacerdoti dexter armus & pectusculum, Populo ^d reliqua.

In hoc potissimum Sacrificii genere obeundo verfabatur pietatis *Judaicæ* magna pars; quod, five quis ^e Eucharisticum; five ^e Voluntarium, five ^e Votivum appellaverit, cum ex liberæ pietatis motu offerri videretur, ideoque genuinum Religionis internæ sensum testari, facile crediderim fuisse Deo longe gratissimum; & proinde eos rem ingratissimam fecisse, qui hanc cultûs divini partem ita poluerant, ut etiam fere abrogaverint.

Videte ergo quam *grande nimis erat Illorum peccatum*, quorum sacrilega impietas *retrahabat Homines ab hoc sacrificio Domini*. Videte peccatum, ^e quale sacrificium omnino nullum expiare potuerat; multiforme quidem illud, unum instar omnium: peccatum contra Seipsos, contra Proximum, contra Deum: Luxuriam, Rapinam, Sacrilegium.

Videte imprimis Sacerdotum luxuriam, fastidiosam plane illam & infatiabilem; cui, ne ali-

(a) Lev. c. 4. 10. (b) Lev. c. 3. 5, 11, 16. (c) C. 7. 31. 32. (d) 7. 15. & 6. (e) 7. 15. 16. (f) 1. Reg. 3. 14.

menta & lenocinia deessent, jura tum divina, tum humana petulantius invaserunt.

Nequicquam de Victimis fuerat præceptum, ut, præter Agnum Paschalem, elixatæ comederentur omnes; proh nefariam Hominum libidinem! Illi gulæ potius, quam Deo, fervire satagentes, novos imperârunt ritus, pristinos sustulerunt. Tædebat illos quotidiani victûs, tædebat continuò carnibus vesci macilentis, elixatis, & quasi bis emortuis: sed crudas adhuc, necdum elixatione corruptas, postulârunt, more novo sibi delicacius coquendas.

Quin & luxuriam comes rite sequebatur Avaritia, & latrocinium; eò intolerabilius, quia ex lasciviâ ortum, non necessitate; in opprobrium liberalitatis divinæ, quæ multiplici beneficiorum genere Sacerdotum locupletaverat. Dotatio tam opima, quæ Laicis poterat invidiam movere, merito videbatur ipsis omnem præcidere Avaritiæ causam, & rapinæ excusationem.

Sed nequicquam Deus Sacerdotum & Laicorum jura definiverat, Illi novas sacrificiorum leges invexerunt; & auctoritate, quâ quidem summâ præpollebant, male usi, præter armum dextrum & pectusculum, quæ sola sibi jure debebantur, aliena etiam sibi nefarie vindicarunt. ^b *Immissa in lebetem fuscinula, quicquid adhæresceret una rapuerunt, renitentibus quibuscunque violentiam insuper interminati.*

Audire videor *Israelitam* quendam, cui illata erat injuria, Religionis causam tanta cum sollici-

(a) 1 Reg. 2. 15. (b) v. 13. 14. 16.

tudine & modestiâ vindicantem quantâ cum audaciâ & impietate Sacerdotes prodiderunt & inquirunt. ^a *Sinite quæso*, ut, quem præcepit Deus, ordo observetur; *imprimis, ut par est, adoleatur adeps*: sua imprimis Deo tribuantur jura; ipse de privato jure facile cedam; *de meo sumite quantumcunque anima desiderat*, cultus modò divinus ne polluat.

Quem non movere poterat illa Laicorum modesta fanè, omnique opprobrio feverior expostulatio? --- at non Illos commovit, apud quos nihil valebat ipsius Jehovæ reverentia. Rapinæ enim & Popularium injuriis accessit insuper sacrilegium: noluerunt enim, prout ex jam ante dictis constat, expectare, donec, elixatis jam carnibus, extraheretur adeps omnis, Deo pro more adolendus; sed quicquid vi temere rapuerunt, five Deo debitum, five aliud quidpiam, id omne ad Epularum lautitiam comparârunt, ^b *Seipsos magis quam Jehovam honorantes, dum primitias cujusque Sacrificii comederent*.

Quis ergo non videt *peccatum Puerorum fuisse grande nimis* si ratio habeatur illius solummodo, quod in munere sacerdotali exequendo admiserant? Quanquam quid admitti poterat atrocius quam illa officii triplicis, quod sustinebant, violatio? Officii *Regalis*; quoad regimen Ecclesiæ, cujus disciplinam prostraverant; *Sacerdotalis*; quoad Sacrificiorum oblationem, quorum ritus immutaverant; aut demum *Prophetici*; quoad ex-

(a) V. 16. (b) V. 29.

plicationem Legis, quam perfide neglexerant; Ipsi ita penitus Jehovam ignorantes, ut Populum adeo non doctrina adjuvarent, ut exemplo in moralem quandam peccandi necessitatem adduxerint.

Quod si quis porro Ipsorum vitam universam, moresque privatos, & facinora demum omnia perspexerit, quibus Legem tum *ceremonialem*, tum *moralem* nefariè violaverint, intelliget profecto nihil omnino ad consummatissimi dedecoris & impietatis cumulum adimplendum desiderari.

Cuinam illico Aures non tinniant audienti vitæ tam execrabilis non exitum modo luctuosum, sed decursum ipsum incredibiliter vitiosum, non supplicii modo divinitus impressi acerbiter singularem, sed ipsius nequitiae stupendam immanitatem?

Quid memorem probrosæ libidinis exempla, cum Mulieribus, quæ Religionis ergo confluerant, concubitus nefandos, in ipso Tabernaculi vestibulo, & propioris Dei conspectu? Quid intactum nefasti reliquerint Homines ita impudenter nequam? Cuiam hæc intuenti non commoveretur animus, & ipsa in indignationem prorumperet pietas mitissima?

Quid interea Laici? Quorum alii quidem ægre ferebant jura sibi Sacerdotum latrocinio imminui; Alii forsan Iphis luxuriam invidebant; Alii demum Majestatem Divinam ita proterve lædi indignabantur; quid sentiebant? quid moliebantur? id nimirum, quod iratis & dolentibus res ipsa suggestit, ut, quorum scelera detestabantur, eorum etiam ministeria contemnerent.

Atque

Atque illud adeo submonet ut ad generalem hanc assertionem probandam accingar, viz. quod personalia Sacerdotum peccata secum unà trahunt officii Sacerdotalis & ipsius Religionis contemptum.

Verum hic loci, orationis præmuniendæ gratiâ, illud annotandum arbitror, quod Articulo vicefimo sexto Anglicana docet Ecclesia, scilicet, quod institutionum divinarum efficaciam, quæ unice ab Auctoris Dei arbitrio derivatur, Sacerdotum, ut neque adfert pietas, ita neque tollit impietas; cum fieri nequit, ut potentiam Divinam irritam redderet imbecillitas humana.

Unde sequitur, peccare Laicos, qui, præ odio Ministrorum, Ministerium ipsum averfantur. Ἐπὶ τῇ Μωσέως καθεύδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πάντα οὖν, ὅσα ἀν' εἵπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε, καὶ ποιεῖτε· καὶ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι γὰρ, καὶ ὁ ποιῶσι. Quorum scelera redarguit damnatque, eorundem auctoritatem revereri jussit Christus. Quare discrimine habito fiat Judicium: nec Doctrinæ puritati obfit Docentis improbitas: ne, dum Hominem detestamur, Deum ipsum videamur contemnere.

Cum Sacerdotis sit munus populum non modo præcepto docere, verum etiam exemplo dirigere, erit fane illius hac in parte delinquentis crimen longe atrocius; erit tamen populi decepti error culpabilis: fuerit fane illius pravitas execranda: at non hujus temeritas excusanda. Ὁὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ σκανδάλου· ἀνάγκη γάρ ἐστι εἰλθεῖν τὰ σκάνδαλα· πλεονέχεια καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' ὃ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται· ea potissimum de causa,

(a) Mat. 23. 2, 3. (b) Mat. 18. 7.

quia profanos Sacerdotum mores cognatione quadam delicti sequitur ipsius officii Sacerdotalis contemptus. Illud autem fieri dicimus non *directè*, & *necessitate Physicâ*, sed *indirectè*, & *causalitate morali*; non, quasi Illorum impietas Populi pietatem omnem necessario extinguat, sed quod, prout humana jam comparatur natura, hoc fere semper accidere soleat.

Quis enim nescit maximam mortalium partem affectuum impetu potius quam ratione duci? & quibusdam momentis omnium animos facilius trahi, & quasi incitamenti adhibitis, ad certam actionum speciem imprudentes impelli? Jam vero, cum incitamenta isthæc, alterius ingenio accommodata, Alter ita subministret, ut rite sequatur moralis effectus, constat, Alteri, quippe aliquatenus Auctori, Alterius actiones merito imputari posse.

Facti documenta quæritis? id, de quo agitur, argumentum recolite; si qua enim in re, magna fuerit exempli vis, in hac certe re fuit maxima. Sacerdotes nihil mediocre, nihil privatum aut faciunt, aut patiuntur; in quantum Ipsorum pertingit Auctoritas, in tantum propagatur Publici five beneficii gratia, five damni contagio. Illorum unice in moribus, penè dixerim, spirat vigetque ipsa Religionis anima; quibus corruptis nihil plane corruptius; siquidem comitem una habuerit & Republicæ corruptelam. ^a Ὑμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ. ^b εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν ὑμῖν σκότος ἐστὶ, τὸ σκότος πόσον; Si, qui cæteris lucem præferre debent, iidem tenebris oppressi va-

(a) Matt. 5. 14. (b) Matt. 6. 23.

gentur, quàm illico extinctus jacet omnis Religio-
nis sensus! Populi error quam inevitabilis! Ὑμεῖς
ἔστε τὸ ἅλας τῆ γῆς, non doctrinæ modò, sed etiam Vitæ
puritate, εἰ δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, οὐ πῶς ἁλισθησεται; εἰς οὗδὲν
ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω, καὶ καταπαεῖσθαι ὑπὸ τῶ ἀνθρώπων.

Age vero, hanc Sacerdotum causam penitus
excutiamus. --- Videmus itaque Eorum, quæcun-
que fuerint peccata, aut in ipsa *administratione*
Sacerdotali, aut in *moribus privatis extitisse*; quo-
cunque demum modo admittenda dixeris, videbis utro-
bique Religioni injuriam gravissimam inferri.

Prioris generis peccatum si quod atrocius inci-
derit, cum per illud immediate Jehovæ Legislatoris
majestas impudentius lædatur, & proinde po-
pulo insipienti aut incutiatur horror, aut provo-
cetur indignatio, aut etiam confirmetur impietas:
quod res ipsa satis loquitur, non est quod opero-
sius dicendo prosequar.

Unde autem eveniat, quod à *personalibus &*
privatis Sacerdotum vitiis ad Religionem ipsam
tantum detrimenti redundet, libet hujusce rei cau-
sas breviter disquirere.

Sunt vero Illæ pro diversis hominum ingeniis
diversæ.

Sive enim imprimis cum indoctiori vulgo & tar-
dioris ingenii viris res agatur; quid inde? Hi qui-
dem, Ministrum & Ministerium quid interest, pa-
rum dignoscunt, utriusque sanctitatem juxta æsti-
mant; pecudum ritu, præeuntium vestigiis infi-
stunt, & videntes, audientes, sed nec scientes,

temere quidlibet in imitationem transferunt. Illi ergo perfidos Duces secuti tota errant via. Unde obiter fit illud observatum, quod eò gravius est Sacerdotum peccatum, quo magis Populi rudioris, qui Ipsorum unice exemplis ducitur, credulam simplicitatem deceperint. ² Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες

εἰς τοὺς ἀδελφεοὺς καὶ τυφλοὺς αὐτῶν τὴ συνείδησιν ἀσθενῶσαν, εἰς χειρὸν ἁμαρτάνετε.

Sive porro cum doctioribus & acutioris ingenii viris res agatur; qui quidem sunt, aut *Impii*, --- aut *Pii*: --- *Impii*, qui nihil prius potiusve habent, quam ut libidinibus impune obsequantur, & vitiis honestam prætendant faciem, plaudunt sibi & gratulantur, Sacerdotem adepti, flagitiorum non focium modo, sed etiam Ducem & Patronum; unde peccantibus, non modo licentia impunita, verum etiam Auctoritatis quædam & triumphus species accedit. --- *Pii* vero, quos sollicita tangit Religionis vindicandæ cura, ita fere nequissimos Ipsorum mores indignabundi oderunt, ut res sacras, quasi profano Ipsorum tactu plane pollutas, re-fugerint; & partim irâ, partim dolore commoti, ita Dei gloriæ studuerunt, ut, sui interim officii incautius obliti, ipso nimis pietatis errore peccarint: memorabile illud *Mosis*, hominum, quot-quot extiterunt, longe mitissimi, exemplum infelicitè æmulati; qui in castris *Israeliticis*, quæ non ita pridem Dei præsentis terror compleverat, populi tumultuantis insaniam, & illud Idololatriæ monumentum execrabile conspiciens, adeo vehe-

(a) 1 Cor. 8. 12.

menti iracundia subito exarsit, ut binas Decalogi tabulas, quas Jehovæ ipsius digito inscriptas acceperat, manibus temere projectas diffringeret.

Usque adeo ad populi universi mores corrumpendos valet isthæc Sacerdotalis exempli fœcunda malignitas !

Quid interea profuerit ingenii fulgor, & Eloquentiæ laus, si orationi vita non respondeat ? nequicquam aliis id suadere studes, quæ ipse tibi non persuaseris. Christiano saltem Oratori illud *Quintiliani* apprimè convenit. "Oratorem institui-
"mus illum perfectum, qui esse, nisi Vir bonus,
"non potest : ideoque non dicendi modo eximiam
"in eo facultatem, sed omnes animi virtutes exi-
"gimus." Dicta enim quis audiat, facta dum viderit ? & quantilla est Argumentorum vis, quæ Orator tacitus moribus refellerit ?

Si porro, prout recentiores quidam Philosophi loquuntur, *Actio* quælibet *Propositionis* vim habeat, ideoque officii *violatio* quævis sit *Veritatis necessariae negatio*, idcirco, quò sceleratior quisque, eò constantior existit impiorum Dogmatum Vindex. Proinde Sacerdos, cujus officii ratio id proprium habet, ut scientiæ plenioris famam conciliet, cujus porro Auctoritas id habet, ut cuilibet assertioni quasi imperatam fidem faciat, impie dum vivit, impietatem commendat stabilitque ; dum facile in tanti nominis obsequium credulus trahitur popellus, nec Religionem omnem spernere veretur, quam acceperit à Defensoribus suis proditam, ab Interpretibus neglectam derisamque.

Est actio quidem omnis Animorum testis longe
vera-

veracior quam lingua, ad persuadendum omni oratione facundior. Quæ Auditorem languentem fegnius irritant, ea feliciter sibi Ipse conscius tradit spectator : ab oculis ad animam transit vivida exempli imago, & spectaculum inopina subsequitur imitatio.

Adde, quod hac in re non parum adfert momenti, ea est communis naturæ depravatio, ut Omnes in partem deteriorem procliviores simus, & blando quodam præjudicio abrepti, quæ libidinum causa, esse vera cupimus, ea repente pro veris amplectamur, ipsi ultro in re seria fraudem nobis facimus damnosam ; *Jesuiticum* illud de *probabilitate* dogma secuti, quicquid unius atque Alterius sacri Doctoris judicio, &, quod longe majus videtur, exemplo comprobatur, id licitum ratumque ducimus ; tanquam reverendi nominis auctoritas ipsa quoque scelera consecrare potuerit.

In summa, utcunque, prout supra notavimus, à Persona ad Officium reverà & per se nihil redundet corruptelæ, nec de sacrarum Administrationum efficacitate, quidquam decedat, ita tamen, pro humanæ naturæ pravitate, vel imbecillitate, fieri comperimus, quod profanos Sacerdotum mores publica usque sequatur impietas : & Viris, non improbis modo, sed etiam bonis, injiciatur ita anceps & inevitabile peccandi periculum, ut Deum Opt. Max. Reipublicæ causa, quotidianis precibus obsecrare debeamus, ne per Sacerdotum peccata nos in tentationem induci patiatur.

Quæ cum ita sint, quod superest, mecum unà statuite, quam necessaria Sacerdoti sit, ad Religionem

gionem promovendam, tum in Ministerio publico pietas, tum in moribus privatis integritas.

Revelationis divinæ finem ultimum intuemini, (dignissimum sane illum propitio numine) æternam humani generis salutem : hunc in finem religiosi quidam ritus fuerunt instituti : his ritibus administrandis certus hominum ordo devotus : Hominum illorum interest, summo, quo possunt, studio administrationibus suis virtutem conciliare. Religionis causam promovere, id demum est Reipublicæ bono consulere : hoc qui rite præstiterit, is demum Sacerdotis nomine dignus ; hoc qui neglexerit, is jure habetur officii proditor & pestis Reipublicæ teterrima. Cum igitur ex jam antedictis constet Personalalia Sacerdotum peccata secum una trahere Religionis ipsius contemptum, quid restat? nisi ut ex adversa parte statuamus, ad ipsius reverentiam populique adeo felicitatem promovendam, exigi in Sacerdotum moribus, tum publicis, tum privatis, eximiæ pietatis & innocentiae exemplum.

Officii profecto Sacerdotalis sive Auctorem, sive Materiem, sive Finem quis perpendat, quantam omni ex parte mirabitur illico consurgere sanctitatis dignationem? En singulares illius, quibus nihil majus humana recipit natura, honores, ab Apostolo summatim magnificeque descriptos! ^Ἡ πᾶς δ' Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων χερίσιν τε καὶ τοῦ ὁδοῦ, ἵνα τοσοῦτον δώσῃ τε καὶ δούλῃς ὡς ἀμαρτιῶν.

Cum *Israeliticus* populus omnis Jehovæ facer

haberetur, Sacerdotibus *Leviticis* quanto uberior inesse debuit sanctitatis commendatio? ipsi ritus externi, qui quidem varii præcipiebantur, totidem extiterunt puritatis internæ Symbola. Ad ministerium non admittebatur corporea labes; nihil, nisi integrum perfectumque, existimabatur Deo dignum; ne forsan illud Religionem ipsam dehonestaret, quod esset in Homine deridendum. --- Ne plura commemorem, instar omnium, Pontificalis mitra inscriptam gessit *Sanctitatem Jehovæ*. --- Εἰς τὸ τό τις ὁρίων ὁσεως ἔγω.

Si vero Lex *Mosaica* *Levitis* totidem sive pietatis symbola exhibuerit, sive officia præceperit, quales esse nos oportuit *Christianos*, quibus obtigit ministerium longe præstantius? * Εἰ δὲ ἡ διακονία ἡ κατακλείσις δόξα, πολλὰ μᾶλλον σελοῦν ἢ διακονία ἡ διακονεῖν οὐ δόξα. Quamobrem Christiani certe Sacerdotes in eo jure sibi elaborandum esse existiment, ut, quo uno Christiani Hominibus cæteris præstare debent, in eo Ipsi Christianis cæteris omnibus antecellerent.

Ut vero omittam, quæ hac de re passim traduntur, præcepta, ipsi profecto, quibus insigniuntur, tituli afferunt secum, ut laboris & dignitatis, ita & præclaræ sanctitatis officia: admonentque ut doctrinam moribus ornent, &, quò debita ministerio reverentia concilietur, ipsi se revereri discant. Qui, Laicorum vitiis obsequio servili lenocinans, de dignitate descendit sua, cum virtute, unà perdidit & Auctoritatem: Ipse sui proditor, Laicis contemptus, pariter & invisus!

At vero sinceræ pietati inest mira quædam vis & suadela ad docendum eloquio omni longè effacior.

Qui in deserto vitam inopem severamque coluerat, nulla sceleris labe inquinatam, potuit Ille quidem pœnitentiam inculcare, splendidam Curia nequitiam, ipsiusque Regis infamem libidinem, magna non sine dignitate fructuque, palam reprehendere. ^a Ο ὁ Ἡρώδης ἐφοβήτο τὸ Ἰωάννην εἰδὼς αὐτὸν ἀνδεύοντα καὶ ἀγόντα.

Tu vero quis es, qui charitatem verbis magnifice prædicas, factis interim iras & inimicitias fovens? Sinceritatem, subdolanus Hypocrita?

Tu quis es, qui de rerum humanarum contemptu, de Ecclesiâ, Clerique dignitate declamitas, rei interim privatæ unice studens, &, nisi hujus mundi quod fiet, in Ecclesia curans plane nihil?

Tune mihi temperantiam castitatemque commendas libidini interim deditus & ebrietati? ^b Ο οὗτος διδάσκων ἑαυτὸν καὶ διδάσκει; ^c Εἰ καὶ ὁ κρείνεις τὸν ἑαυτὸν κατακρίνεις, καὶ ὁ αὐτὰ κρίνεις ὁ κρείνεις. Istiusmodi ineptus monitor audientibus adeo non doctrina prodest, ut sæpius risum moveat vel indignationem; ^d Ἰατρὲ παραπέμπου ἑαυτὸν. Qui enim crediderit quispian Illum salutis alienæ curam gerere posse, qui ne de sua quidem est sollicitus? Usque adeo ad dictis fidem faciendam vitæ insuper integritas desideratur!

Et hæc quidem, quæ diximus, ad Cleri Christiani *Universi* officium spectant; libet porro pe-

(a) Marc. 6. 20. (b) Rom. 2. 21. (c) 2. 1. (d) Luc. 4. 23.

culiare quoddam, quod ad *Ecclesiae Anglicanae* Clerum potissimo jure refertur, commemorare. Ecclesiae, quæ *Reformata* titulo, quo nihil plane gloriosius, se non frustra jactitavit. Jam vero *Reformationis* ipsa ratio denotat singularem quandam puritatem restitutam, quam aliena corruerat impietas: adeoque nomen ipsum extabit perpetua vitæ degeneris exprobratio, perenni interim admonens documento, ut, quibus doctrinæ purioris laude antecellimus, eos etiam innocentia vitæ superemus. ^a Λέγω ὅς ὑμῖν ἐὰν μὴ παραισθήσῃ ἡ διαφθορὰ ὑμῶν πλεῖον τῆς Γραμματικῆς καὶ Φαισώων, ἢ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῆς ὑπερῶν.

Sacerdotum *Israeliticorum* quale quantumque fuerat peccatum, abunde videor explicuisse. --- Maxime vellem, ut, quæ in illis execranda vidimus, ea essent à *Christiano* nomine prorsus aliena! --- Verum, si qua in Ecclesia novimus extitisse criminum confimilium exempla, videamus quàm indignum sit, quod in aliis merito damnavimus, id ipsum imitari. ^b Εἰ ὅς ἡ κατέλυσα, ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παροξύνω ἑαυτὸν σωίστημι.

Ergone *Pontificii*, in *Regimine Ecclesiastico* res novas moliti, contra normam disciplinæ Apostolicam, oppressa fratrum Christianorum libertate, nefariam invexerunt Tyrannidem ^c κατακυριεύοντες τῆς κλήρης, hominique (pene dixerim *Jovi suo Capitolino*) honores divinos arrogarunt? ---- Sentio equidem quam minime ad nos pertinere videatur hoc Ecclesiasticæ Tyrannidis crimen: ita hac fal-

(a) Matt. 5. 20. (b) Gal. 2. 18. (c) 1 Pet. 5. 3.

tem in parte ab Ipsorum exemplo longissime discessimus.

Ergone Illi in *ministerio sacerdotali* simplicitatem primævam damnoſo rituum apparatu corruerunt, * ἀκυρόντες τὸ λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ ὑποκρισὶς αὐτῶν ἢ παρέδωκαν, καὶ ^b διδάσκοντες διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων ad ostentationem omnia, non pietatem, ad quæstum privatum, non Dei gloriam comparantes; imo ita sibi tribuerunt omnia, ut Laicis etiam debitam Sacramenti partem denegaverint?

Ergonè Illi porro, in obeundo munere *Prophe-tico*, erranti populo adeo non lucem prætulērunt, ut etiam ignorantiam confirmaverint, ^c ἀραγντες τιτὼ κλειδα καὶ γνώσεως, καὶ ^d κλείσαντες τὴ βασιλείαν τοῦ ἑλενῶν ἐμπεραθεν τὸ ἀνθρώπων;

Ergonè illi denique, rei Politicæ magis quam Ecclesiæ studiosi, primævæ *fidei doctrinæque* puritatem *Pharisaicâ* quadam novorum dogmatum, impiarumque superstitionum ζύμη contaminârunt; imo & Ecclesiæ disciplinam venerandam *Indulgentiarum* venalium, & impunita scelerum licentia adeo penitus dehonestârunt, ut impietatis, luxuriæ, avaritiæ multiplici exemplo præeuntes, populum, aut deceptum, in tantorum criminum imitationem impulerint, aut, indignantem à cultu divino plane retraxerint? ---- intelligant profecto causam *Hophni & Phinees* fuisse à se non alienam: intelligant fuisse suum quoque *peccatum coram Domino grande nimis.*

Hæc qui attentius inspexerit desinet aliquando

(a) Marc. 7. 13. (b) 7. (c) Luk. 11. 52. (d) Matt. 23. 13.

mirari, si ruinam aliquando traxerit tanta nequitiarum moles, jam diu magnitudine laborans sua, & totidem corruptelarum immanitatem secuta sit aut Reformatio, aut Secessio.

Felices judicii! qui in re momenti tam ancipitis modum tenere potuerunt; qui ita Ecclesiasticorum vitia rejecerunt, ut priscum Ecclesiæ Regimen non immutaverint; ita excusserunt Tyrannidem, ut Licentiam non invexerint; ita demum à *Pontificiorum* erroribus discesserunt, ut ad normam *Apostolicam* propius accesserint!

Ad quos tanta laus pertinet, ad eosdem adeo pertinet id potissimum negotii, ut Religionis, quam à Majoribus ita feliciter Reformatam acceperant, famam pari cum fortitudine tueantur: videant quo in loco res sibi positæ sint, quam arduo plane lubricoque! ^a Οὐ δύναται πόλις κρυβήσθαι ἐπ' αὐτοῦ ὅρες κεκρυμμένη. Ecclesia Anglicana jam diu quibusdam odium excitavit & invidiam, quibusdam admirationem & spes erexit, omnium certe animos commovit. In hoc tanto rerum discrimine quid prius potiusve vobis, Reverendi Fratres, faciendum restat, quàm ut juxta Apostoli monitionem, his certe temporibus pernecessariam, ^b ἀειπατῆτε δι' ἀχρηστότητας πρὸς τοὺς ἕξω· ^c ἵνα ὁ ἕξ ὁρατὴς ὁ κρυπτός, μηδὲν ἔχων πρὸς ὑμῶν λόγον φαῖλον.

Intuemini imprimis *Pontificios*. Illine adeo Vobis heresis crimen affingunt? calumniam hanc iniquissimam refellat vestra honestissima Fidei Orthodoxæ defensio: ut definant aliquando maledicere,

(a) Matt. 5. 14. (b) 1 Theff. 4. 12. (c) Tit. 2. 8.

dum vos animadverterint ^a ἐπαγορεύεται τῇ ἀπαξ ὡς δὲ
 γείση τοῖς ἀρχαῖς πίπτει.

Illine porro vobis vitio vertunt profanam in re-
 bus sacris administrandis incuriam, rituumque ve-
 nerandorum contemptum? hanc criminationem
 malignam vestra redarguat ^b ἢ κατ' ὁσείαν διδασκαλία.
^c Οὕτω λαμβάντω τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπαρεσθαι, τῷ ἀνθρώπῳ, ut Illi vestrae
 ex pietatis lumine lumen accendant suum. Mini-
 sterio auctoritatis quiddam & ornamenti adferat
 ipsa Ministrantis reverenda Sanctitas: nec Reli-
 gioni, quæ quidem præcipue in ^d πᾶσι ματι καὶ ἀληθείᾳ
 peragitur, defit etiam externi decoris commenda-
 tio: ^e πάντα δοχημένως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω.

Quam prorsus indignum est eo, qui inter Deum
 Hominemque Legati personam gerit, Liturgiæ
 officia, quibus nihil gravius sanctiusve, oscitanter
 percurrere? Vah — tantamne rem tam negligen-
 ter agere! ita ut populo aut dormitanti Religionis
 sensum omnem extingui patiatur, aut vigilantibilibem
 moveat, & à cultu divino quodammodo invi-
 tum retrahat? Videor videre ridiculos Missarum
 Caupones; infames illos Sacrificulos, qui, condu-
 ctæ vocis officium venditantes, satis sibi placent,
 opere operato, ut loquuntur, majorem cum suo quam
 popularium fructu perfuncti.

Videte quantæ isthoc est levitatis & turpitudi-
 nis id ipsum in Ecclesia *Reformata* admittere,
 quod in *Romana* non erat tolerandum! Administra-
 tiones ergo publicæ vestrae omnes tantum absint ab
 impietate, quantum absunt à superstitione.

(a) Ep. Jud. 3. (b) 1 Tim. 6. 3. (c) Matt. 5. 16. (d) Job. 4. 23. (e) 1 Cor. 14. 40.

Intuemini deinde *Puritanos*. In ipso nomine quantum est opprobrii? pereat æternum ipsius, quæcunque fuerit, causa! ---- Quid vero hoc est vetriciæ, si quidem extiterint Hypocritæ, ἔχοντες ἡ μορφὴν τοῦ ὁσιότητος καὶ οὐ τὴν οὐσίαν, ideo præ illorum odio aut contemptu pietatis externæ speciem omnem rejicere? Quin potius Apostolicæ, ut disciplinæ, ita & puritatis exemplum æmulati, omnem illis cavillandi ansam præcidatis, cum nihil in moribus culpandum viderint: οὐδεμίαν οὐκ ἐν δόξῃ διδόντες ὁμοιωσιν ἵνα μὴ μωμῶνται ἢ ἀγχοῦσιν.

Quamobrem pudeat Sacerdotem, id ipsum, quod Petro Christus, officiorum instar omnium, & amoris erga se testimonium amplissimum, commendavit, gregis pascendi curam, præ incuria aut perfidia deferere! pudeat Dei ministrum Avaritiæ & Luxuriæ famulari: & Probitatis dispendio Ambitioni velificari; & ita demum rebus Politicis se penitus immiscere, ut vix meminerit esse se Christianum, Illius Magistri discipulum, qui ab istiusmodi curis ad officia spiritualia affectus revocavit, professus regnum suum hujusce mundi non esse.

Quid denique *Infideles*? quid aliud agit tanta Illorum impietas, quàm ut Vobis aut provocet aut commendet omnimodæ pietatis officia diligentius præstanda? Illine factis dictisque vestris infidian- tur, ut aliquid in ludibrium culpamve trahant? eò cautius Vobis agendum existimate: eodem, quo erga Ethnicos primævi Christiani, animo usi, pu-

(a) 2 Tim. 3. 5. (b) 2 Cor. 6. 3.

riori tum doctrinæ, tum morum exemplo spectabiles, opponite Ipforum erroribus veritatem, nequitiae integritatem, pervicaciæ modestiam, juxta admonitionem Apostolicam: ^a ἔτοιμαι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαὺν πάντι καὶ αἰτῶντι ὑμᾶς λόγον τοῦ τοῦ ἐν ὑμῶν ἐλπίδος, μετὰ ταπεινότητος καὶ φόβου· συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθῶν, ἵνα, ἐν ᾧ καταλαλῶσιν ὑμῶν, ὡς κακοποιῶν, κατακλιθεῖσιν (a) ἐπιπράζοντες ὑμῶν τιῶν ἀγαθῶν ἐν Χριστῷ ἀναστροφῇ. Quos Argumenti vis minus movet, eos saltem vitæ puritas movebit; triumphabit de astutia simplicitas, de malignitate innocentia; ita ut Ipsi adversarii virtutes, quas inviti venerantur, aliquando inceperint imitari.

Vidimus jam antea quam facili transitu à vitiis Ministri ad Ministerium, à Cleri ad Religionem ipsam deducitur contemptus. En ergo, inter alias, præcipuam quandam Infidelitatis causam!

Abfit, ut eo nomine quicquam nobis imputari possit! ---- Verum, ut ut illud fuerit, severiorem solito in moribus sive conformandis sive reformatendis adhibere curam submonet ipsa temporum iniquitas, quæ indies nova licentiæ pariunt monstra, & in Christianæ libertatis opprobrium Infidelitatem vident audacius triumphantem. Ut huic grassanti malo occurrere, & religionis violatæ causam digne fatis vindicare possimus, ^b πιστα πῶς δεῖ ὑπαρχειν ἡμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφῇς καὶ εὐσεβείαις; illud certe, quod à quorundam turpi exemplo ducitur, exemplo vicissim nostro laudabili diluamus argumentum, innocentia morum feliciùs quam acumine ingenii re-

(a) 1 Pet. 3. 15, 16. (b) 2 Pet. 3. 11.

fellendum. ^a Οπ' ἕως ἐπὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀγαθοποιήσας φημι
 ἢ τῶν ἀφ' ἑνὸς ἀνθρώπων ἀγνωσίαν.

Quod demum ut auspiciatius fieri possit, serio
 recolamus, Reverendi Fratres, tum illa, quæ de
 sacra officii ratione accepimus à Deo præcepta, de-
 nuntiata, promissa: tum, quæ Ipsi cum ministerio
 unà ultro suscepimus incorruptæ Sanctitatis vota:
 &, quod *Timotheo Paulus*, id Sibi quisque non
 frustra dictum putet: ^b Τύπος γίνεσθ' ἡ πειρῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀνα-
 τροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνέματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ. ^c τὸτο γὰρ ποιῶν, καὶ
 σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντας σὺ.

(a) 1 Pet. 2. 15. (b) 1 Tim. 4. 12. (c) 16.

F I N I S.
